

DE VI ÄR OCH DE SPÅR VI LÄMNAR

Namn har en hel del att göra med vår identitet och det kan kännas lite speciellt om man kommer i kontakt med nån som har både samma för- och efternamn som man själv har. Detta har hänt mig ett par gånger innan jag gifte mig.

För hisnande många år sen, när jag var i 20-årsåldern, skulle jag göra några personlighetstester på PA-rådet i Luleå eftersom jag inte visste vad jag ville bli när

jag blev stor! Testerna var uppdelade på två dagar och jag fick bo på ett enkelt hotell över natten. (PA står för personadministrativa).

På hotellet fanns ett litet TV-rum, där jag och en något äldre man satt och tittade. Vi satt tysta och såg ett program där någon presenterade sig som Kerstin Lindh, psykolog. Jag hajade till och vände mig till mannen och förklarade att jag hette så och att jag var i Luleå för att göra personlighetstest och att jag bland annat drömt om att bli psykolog men att jag inte visste om jag skulle klara av att plugga till det ...

Mannen tittade på mig och skakade på huvudet medan han på knagglig engelska förklarade att han inte förstod svenska. Jag övergick då till engelska men han kunde bara några enstaka fraser – som att han inte förstod. Jag kunde tyda ut att han kom från Holland.

Det är omöjligt att veta vad han tänkte, men nog måste han ha funderat när en främmande kvinna utan förvarning vänder sig mot honom och exalterat pratar om någonting som han inte begrep ett skvatt av! I hans värld kunde det inte ha funnits någonting där och då, som kunde orsakat en sån reaktion.

Sen tillägget Furås kom till i mitt namn så lär jag inte överraskas med att någon, vare sig verklig eller fiktiv person, heter som jag. I alla fall inte i nuläget.

Men även om någon inte är unik med sitt namn – så är man unik som människa!

Ibland har jag träffat på någon som håller fast vid sin rätt att vara den man är. Men då har det tyvärr varit på ett negativt sätt. De tycker sig ha rätt att säga och göra vad de för stunden känner för. De verkar sakna spärrar likväl som insikt att andra kan ta skada av den självskrivna, så kallade, friheten.

Att vilja vara fri att vara den man är, bör alltid vara förenat med hänsyn och omtanke om dem som finns omkring. Att vara unik är att våga vara den Gud tänkt att man ska vara. Att vara den man är handlar inte om att identifiera sig med sina sämre sidor och anse sig ha rätten att släppa dem fritt. "jag har väl rätt att vara den jag är och göra det jag känner för – vi bor väl i ett fritt land eller...?!"

Frihet är ett stort ord men det ska inte stå ensamt! Det måste vara kopplat till kärlek.

Kärlek, detta stackars slitna ord, som betyder så oändligt mycket men har blivit så tilltufsats och illa använt. Det är knappt så att man vågar säga det, utan att verka plastig eller naiv. Men att älska sin nästa är fortfarande lika högaktuellt. Men att älska sin nästa såsom sig själv – kan vara värre eftersom det inte är alla som gillar sig själva. De kan istället uppleva motsatsen genom ett så starkt självförakt att det blir ett gift för både den som bär det och dess omgivning.

Men om friheten och kärleken till sin nästa, blir som två ardennerhästar under samma ok, så kan det bli hur starkt som helst!

Att med sitt namn lämna märken efter sig, är idag lättare än förr genom de mediala plattformar som finns. Men drivkraften att "lämna spår" kan se olika ut.

För en del är det att bli kändis och få synas. För andra kan det vara att skriva böcker eller göra film. En del vill förändra världen och rädda isbjörnar. Det finns de som har fått ge namn till uppfinningar, städer, vägar, mediciner, berg, byggnader och mycket annat – personer som har ärats för en, förhoppningsvis, god insats. Andra kan ha en fantastisk sångröst som gör att de blir omtalade.

Men tyvärr kommer några att ihågkommas för att de gjort något fruktansvärt och även fått andra att lydigt låta sig dirigeras till att utföra den ena bestialiska handlingen efter den andra.

Genom historien har maktlystna män (och även kvinnor) upprest monument över sin storhet och ställt krav på tillbedjan, men spåren dit är blodiga. Vi läser och hör talas om dem som fallit offer för otippade mördare. Namn som tidigare varit neutrala har fått en otäck efterklang.

Men det finns goda namn som lämnar goda spår. Jag vet av många sådana. De är inte världskända – inte heller riksbekanta. De är förmodligen bara kända på de platser där de bor.

Men när jag tänker på dem så känns det så gott på insidan och jag är övertygad om att det finns fler som får den känslan när de tänker på dem. Och jag är övertygad om att det finns en och annan i din bekantskapskrets som får dig att bli lite extra varm och glad på insidan.

Och jag är återigen övertygad om att det finns en och annan som får den där goa och varma känslan när de tänker på just dig.

Vi lämnar något kvar av oss själva där vi har varit – och vad vi lämnar kvar kan vi till stor del bestämma själva. Våra ord, till exempel, lämnar inte alltid ett sällskap samtidigt som vi själva gör det. Om vi vill att våra ord ska ha en god eftersmak, så ska vi tänka på vad vi säger! Vill man lämna efter sig ord med vassa hullingar så kan man göra det – men såna ord brukar även kännas i den egna själen. Såvida man inte är alltför avtrubbad.

Spåren kan vara bildliga och spåren kan vara fysiska. Det får mig att tänka på pappa som skulle hitta på en överraskning till mammas 70-årsdag.

”Jag går till PRO en sväng”, sa han, vilket skulle innebära att han vek av till vänster när han kom ut från gården. Han tänkte inte på att det var nysnö, så innan han ens kommit ut på vägen var han avslöjad. Hans fotspår visade inte riktningen mot PRO utan åt motsatta hållet, in mot centrum.

Pappa var en ärlig människa som inte var van att ha några hemligheter men han var samtidigt intresserad av detektiv- och polisarbete, så av den anledningen borde han ha tänkt på att det i snön gick att utläsa åt vilket håll han gått.

Det är inte alltid som människor är observanta på vilka spår de lämnar efter sig och hur väl de stämmer överens med deras ord. Vad gäller min pappa – så lämnade han andra spår efter sig också än de som smälter.

Det kan kännas bra att lämna något efter sig som säger att man inte levt förgäves. Men oavsett om vi får våra namn omnämnda på ena eller andra sättet – ska vi ändå glädja oss mer över att våra namn är ”skrivna i himlen”.

Frälsningen är av nåd och inte beroende av vad vi gör! Hur goda spår och trevlig eftersmak vi än lämnar, så räcker det inte ensamt som inträdesbiljett till himlen. Jesus måste, så att säga, skriva in oss.

Men så länge vi lever kan de dagar som ligger framför lämna spår av omtanke, kärlek och given tid – öron som lyssnar och ord som tröstar och uppmuntrar. Det finns alltid något vi kan göra för någon annan!